

Hogy az Úr munkája bennünk teljességre jusson

Radu Gavriluț

Elhangzott: 2021. december 12-én, Nagyváradon

<https://youtu.be/slDYc9VVo0k>

Először a 2Timóteus 4-ből szeretnék olvasni, 1-8: „Kérlek azért az Isten és Krisztus Jézus színe előtt, aki ítélni fog élőket és holtakat az ő eljövetelekor és az ő országában. Hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással. Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük, és az igazságtól elfordítják az ő fülüket, de a mesékhez odafordulnak. De te józan légy mindenkiben, szenvedj, az evangélista munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd. Mert én immár megáldoztatom, és az én elköltözésem ideje beállott. Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, végezetre eltétem nékem az igazság koronája, melyet megád nékem az Úr ama napon, az igaz Bíró, nemcsak nékem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését.”

1Péter 2,9-24: „Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket. Akik hajdan nem nép voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik nem kegyelmezettek voltatok, most pedig kegyelmezettek vagytok. Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket, tartóztassátok meg magatokat a [hús]testi kívánságoktól, amelyek a lélek ellen vitézkednek [harcolnak]. Magatokat a pogányok közt jól viselvén, hogy amiben rágalmaznak titeket mint gonosztevőket, a jó cselekedetekből, ha látják azokat, dicsőítsék Istent a meglátogatás napján. Engedelmeskedjete azért minden emberi rendelkezésnek az Úrért, akár királynak, mint fellebbvalónak, akár helytartónak, mint akiket ő küld a gonosztevők megbüntetésére, a jót cselekvőknek pedig dicséretére. Mert úgy van az Isten akarata, hogy jót cselekedvén, elnémissátok a balgató emberek tudatlanságát. Mint szabadok, és nem mint akiknél a szabadság a gonoszság palástja, hanem mint Istennek szolgálói. Mindenkit tiszteljete, az atyafiúságot [testvériséget] szeresséte, az Istent féljete, a királyt tiszteljete. A cselédek teljes félelemmel engedelmeskedjenek az uraknak, nem csak a jóknak és kíméleteseknek, de a szívteleneknek is. Mert az kedves dolog, ha valaki Istenről való meggyőződéséért tűr keserűséget, méltatlanul szenvedvén. Mert micsoda dicsőség az, ha vétkezve és arcul veretve túrtok? De ha jót cselekedve és mégis szenvedve túrtok, ez kedves dolog Istennél. Mert arra hívatotok el, hiszen Krisztus is szenvedett értetek, néktek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövesséte. Aki bűnt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtatott, aki szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetőzött, hanem hagyta az igazságosan ítélőre. Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: akinek sebeivel gyógyultatok meg.”

Nagyon érdekes élet a hitélet. Élhetjük jól, úgy, hogy az Úr elérje a célját az életünkben, de úgy is élhetjük ezt az életet, hogy ne érijük el a célt, amiért Isten megváltott minket. Ez pedig nagyon szomorú dolog, és a Bibliában nagyon sok példát láthatunk erre – olyan emberek példáját, akik az Úrral jártak, de végül eltávolodtak Tőle, és valahogy zsákutcába jutottak. Ismerjük Izráel népének a történetét, akik kijöttek Egyiptomból nagy örömmel, nagy buzgósággal, hallották azt, amit az Úr

mondott nekik, hogy erős kézzel kihozta és hordozta őket a pusztában, hogy velük volt. Arra gondoltam, hogy az alatt a harmincnyolc év alatt is, míg ott bolyongtak a pusztában – amíg az a nemzedék, amely hitetlenség miatt nem tudott bemenni, meg nem halt –, az Úr ez alatt az idő alatt is minden nap adott nekik manna az égből. Olyan jó volt hozzájuk, de ők mégsem látták az irántuk való irgalmasságát. És ugyan látták ezek alatt az évek alatt, miként múlik ki egyik a másik után (azokra gondolok, akik Egyiptomból kijöttek), nem voltak képesek Isten felé fordulni, hogy kegyelmet kérjenek Tőle.

Ugyanez történt azzal a gazdaggal is, aki a hódészbe jutott, és szenvedett, de még ott sem fordult Istenhez, hanem csak annyit mondott, hogy Lázár mártsa az ujját a vízbe, és enyhítsen gyötrelmeim, mert nem bírta elviselni a kínokat. De akkor sem fordult az Úrhoz, hogy ezt mondja: „Uram, Te igaz vagy mindenben, amit tettél, de könyörülj rajtam!” Nem tudott az Úrhoz fordulni. És ez a nép, amely elhullott a pusztában, hasonlóképpen nem tudott az Úrhoz fordulni, és nem tudott bemenni abba, amit az Isten készített nekik, Kánaánba, és meghaltak a pusztában. Harmincnyolc évet vándoroltak, és nem tudtak bemenni.

Tudjuk, hogy mindazok a dolgok, amik megírtak, a mi tanulságunkra írtak meg, hogy mi ebből megtanulhassunk valamit. Hiszem, és ez valóban így is van, hogy ha valaki teljes szívvel megtér az Úrhoz, akkor megtapasztalja, hogy az Úr megbocsátotta a bűneit. És bizonyoságot tesz erről, hogy a bűnei meg vannak bocsátva, az Úr Jézus Krisztus meghalt helyette, hogy neki ne kelljen elszenvedje a pokol kínjait. Tehát ez történik mindenkivel, aki megtér az Úrhoz. De sokan valahogyan megállnak itt, és nem haladnak előre. Megvan ez az ismeretük, hogy egyszer csak zsákutcába jutottak, és mikor az Úrhoz kiáltottak, az Úr megváltotta őket.

Ez nagyon nagy dolog, hogy az Úrhoz tartozunk, mert ez a világ olyan, hogy az emberek – világi emberekről beszélek – ki tudják elégíteni a bűnös kívánságaikat. Futkosnak, és mindenféle dolgokat keresnek, hogy bűnös kívánságaikat kielégítsék. És ez sikerül is nekik. Egyeseknek jobban, másoknak kevésbé, de sikerül, hogy a kívánságaik szerint éljenek. Egy testvér így fejezte ki: úgy lesz a pokolban, hogy a legnagyobb vágyakat keltik fel, és az ember nem fogja tudni kielégíteni még a bűnös kívánságokat sem. Tehát nagy gyötrelmem lesz. És az a kegyelem, hogy az Úr egyszer csak munkálkodni kezd az életünkben, és megnyitja a szemünket, és megtérünk Hozzá.

És mégis, nagyon sokan, akik az Úrhoz térnek, nagyon későn fedezik fel, hogy a természetük javíthatatlan. Nem látják meg ezt. Pedig amikor Isten elkezd munkálkodni egy ember életében, az lassacskán elkezd megismerni önmagát, meglátja, hogy milyen katasztrófális és mennyire rossz a természete, amely benne van. Ha valaki nem jut el ide, azt jelenti, hogy valami nem úgy működik, ahogy kellene. De ha valójában meglátod, hogy ki vagy...! Lehet hogy szép szavakat mondasz, de a szívedben ott van valamilyen mély, hústesti vágy – és ezzel a vággyal az Úrnak foglalkoznia kell, mert ha nem bánt el vele, hústesti ember leszel, nem ismered meg a váltságműnek ezt a részét, amely által meg vagy szabadítva magadtól. Ha nem vagyunk megszabadítva saját magunktól, és az Úr nem kezelte a büszkeségünket, nem kezelte az énünket, amely mindenféle furcsa és gonosz formában megjelenik... Láttatok már ilyet? Volt régen itt Nagyváradon egy gyilkosság, és miután a gyilkos megölte azt az illetőt, még sokszor beleszúrta a kést. Miután már megölte!

1Péter 2,20-23: „Ha jót cselekedve és mégis szenvedve túrtok, ez kedves dolog (kegyelem) Istennél. Mert arra hívatatok el, hiszen Krisztus is szenvedett értetetek, néktek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövessétek. Aki bűnt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtatott, aki szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetőzött, hanem hagyta az

igazságosan ítélőre.” Ez azt jelenti, hogy így tud az Úr munkálkodni a mi életünkben, hogy foglalkozzon az énünkkel, amely annyira kérlelhetetlen, annyira kemény. Tegnap felhívott valaki, aki keresi az Urat. Most nincs az országban, és azt mondta: „Tudod, nekem nagyon nagy az igazságérzetem, és tűrök, tűrök egy darabig, de a végén kitörök, és igazságot szolgáltatok.” Azt feleltem neki: Tudod, hogy az Úr hogyan győzött? Az Úr úgy győzött, mint Bárány, nem mint oroszán. Ő erőtlenségben volt megfeszítve, ezt mondja a Korinthusi levél. Nekünk is, ha győzni akarunk, ha győzelmes életet akarunk élni, az Ő bárány-természetével kell rendelkezünk.

Azt szeretném mondani testvérek, hogy az, hogy meg vagyunk szabadítva a pokoltól és bizonyosságunk van afelől, hogy nem jutunk a pokolba, csak az egyik fele a dolgoknak. Ugyanis ha valóban kegyelmet kaptunk Istentől, akkor ez a kegyelem úgy fog munkálkodni az életünkben, hogy meg legyünk szabadítva saját magunktól is! Nézzétek, mit mond az ige, 2Timótheus 2,24-26: „Az Úr szolgájának pedig nem kell torzsalkodni, hanem legyen mindenkihez nyájas, tanításra alkalmas, türelmes. Aki szelíden fenýíti az ellenszegülőt, ha talán adna nekik az Isten megtérést az igazság megismerésére. És felocsúdnának az ördög töréből, foglyokká tétetvén az ő akaratára.” Tehát az Úr rabszolgája ne torzsalkodjon. Az Úr rabszolgáinak kellene lennünk; nem csak egyeseknek, hanem mindnyájunknak az Úr rabszolgáinak kellene lennünk. „Az Úr (rab)szolgájának nem kell torzsalkodni, hanem legyen mindenkihez nyájas, tanításra alkalmas, türelmes. Aki szelíden fenýíti az ellenszegülőt, ha talán adna nekik az Isten megtérést az igazság megismerésére.”

Testvérek, ez is olyasmi, ami megvalósítható, hogy megszabaduljunk magunktól és meglássuk, mennyire katasztrofális a természetünk, mely semmiképpen nem akar szelíd lenni. Bosszúálló, kemény, kíméletlen, türelmetlen, és így is jár el. Lehet, hogy a száddal szép szavakat mondasz, de a szívedben ez a bűnös természet mutatkozik meg. De van szabadulás!

Van azonban még valami. Ez a nép, amely kijött Egyiptomból és meghalt a pusztában, mindazokban a megpróbáltatásokban, amelyeken átmentek, azokban a dolgokban, amik ott történtek, valamit meg kellett volna tanulniuk; és azok a körülmények, amelyekbe kerültek, nem szolgáltak másra, mint hogy nyilvánvalóvá tegyék azt, ami a szívükben volt. Mert ha az Úr valóban munkálkodik az életünkben, nézzétek, mit mond az ige, 2Korinthus 13,4-5: „mert bár megfeszítették gyöngeségből, de él Istennek hatalmából, mert mi is gyöngék vagyunk Benne, de élni fogunk Vele együtt Isten hatalmából nálatok. Tegyétek próbára magatokat, hogy a hithűségben vagytok-e, magatokat vizsgáljátok meg, vagy nem ismeritek fel magatokban, hogy Jézus Krisztus bennetek van? Ha nem, a vizsgát ki nem állók vagytok” (Vida ford.).

Tehát ennek kell történnie egy keresztény ember életében. „Mert mi is gyöngék vagyunk Benne, de Isten ereje által élni fogunk Vele együtt értetek” (románból). Tehát, míg nem vagyunk erőtelenek Őbenne, addig a saját erőnkben élünk. Bárhogy imádkozunk, bármit teszünk, ugyanaz az erős személyiség maradunk. Amikor meglátjuk ezt, hogy „erőtlen vagyok, nem vagyok képes”, és odajövünk Hozzá, odafordulunk Őhöz hittel, akkor elkezd történni valami az életünkben. De amíg erre a pontra valaki el nem jut, addig nincs bevégezve a megváltás műve az életében.

Mert meg fogunk állni Őelőtte, és akkor számot kell majd adnunk arról, hogy lehetett volna másként élni. Nem fogunk mentséget találni arra, hogy a magunk élete által éltünk, hogy a magunk bölcsessége szerint ítéltük meg a dolgokat, és hogy minden a mi dicsőségünkre volt. Ezeknek meg kell változniuk az életünkben, ha valóban megértettük, hogy Ő hívott el minket. És ezeknek a dolgoknak a végpontját és egyben Isten kezdőpontját az a pillanat jelenti az életünkben, amikor meglátjuk és kijelentjük, hogy katasztrofálisak vagyunk; amikor rájövünk, hogy a természetünk a lehető

legromlottabb. És ezt a természetünket bárhogy is próbálnánk megszelídíteni, nem lehet – továbbra is csak én vagyok. De ha azt mondom: „Uram, legyen meg a Te akaratod az én életemben, azt tegyél velem, amit akarsz, munkálkodj Te ahogy akarsz az én életemben!” Attól a pillanattól kezdve Ő elkezd munkálkodni. De ez nem azt jelenti, hogy ezt a dolgot egyetlenegyszer kell megtenni, mert ezt kell tennünk folyamatosan, mert annyi út van, annyi utca, amely zsákutca. Egyszerűen megrekedünk bizonyos helyzetekben, és a végén az életünk nem változik meg. Az pedig szomorú dolog lesz, testvérek.

Galacon találkoztam egy testvérrel, aki valamikor az ottani testvérekkel járt, és az ő házában gyűltek össze. Majd elment Olaszországba – valószínűleg a gyermekek miatt –, és tizenhat év után visszatért. Ezalatt ott teológiai tanulmányokat folytatott. Találkoztam vele, de már nem jár a testvérekkel. Tisztelettel volt irántam, sőt meghívott, hogy következő alkalommal nála szálljak meg. Meghalt a felesége és egyedül van. Figyelmesen hallgatta, amit mondtam; aztán felállt, és ő is beszélt, értékelte, amit én mondtam, de mikor elkezdett beszélni, teljesen másképp beszélt. Azt mondta, hogy ő úgy látja, ha egy ember újjászületett, akkor annál minden rendben van; ezenkívül egy újjászületett ember nem tehet ezt, nem tehet azt, és így tovább. Azt feleltem: Testvér, nincs igazad. Mert az újjászületés azt jelenti, hogy az élet beléd költözött, neked pedig növekedned kell, meg kell tanulod megtagadni a dolgaidat; kérned kell az Urat, hogy foglalkozzon az életeddel, mert ezt a makacs, kemény, rosszindulatú, szemtelen ént kezelni kell. Bárki lennél is, ez igaz. Ez az ember pedig nagyon megharadugott, mikor meghallotta ezt, mert bár nem voltunk ott nagyon sokan, de nyilvánosság előtt mondtam ezt.

Azt akarom mondani tehát, hogy annyi minden van, ami megakadályoz abban, hogy tovább menjünk. A természetünk, a szokásaink, amelyeket magunkkal hoztunk, a saját utaink, a mi vélekedéseink mind ott vannak. Azt gondoljuk, hogy ha így jártunk el, mikor a világban voltunk, akkor most is így kell eljárunk. De ahogy láttuk itt: „Az Úr szolgájának pedig nem kell veszekedni, hanem legyen barátságos mindenkihez, a tanításban járatos, türelmes, aki szelíden neveli az ellenszegülőket, hátha ad nekik Isten megtérést az igazság megismerésére” (Vida ford.). Tehát, testvérek, nagy felelősség, hogy az Úrral járjunk végig; és a pálya végén, mikor az Úr elé kerülünk, addigra ennek a munkálatnak, úgy, amiképp Pálról olvastuk, be kell fejeződnie. Mert nézzétek, mit mond Pál:

Filippi 1,9-11: „és ezért imádkozom, hogy a ti szeretetetek még jobban és jobban gyarapodjék ismeretben és minden megértésben, hogy megvizsgáljátok, mik a lényegesek (fontosak), hogy napfényben megítéltek és megütközést nem keltők legyetek Krisztus napjára, tel(v)e az igazságosság gyümölcsével Jézus Krisztus által Isten dicsőségére és magasztalására” (Vida ford.). Imádkozunk érte és hisszük, hogy az Úr lesz minden dicsőség. Ez nem kétséges. De ami a döntő, hogy az Úr lesz-e a dicsőség az én életem által. Ez a kérdés.

Kolossé 1, 9-12: „azért mi is, amely naptól fogva ezeket hallottuk, nem szűnünk meg érettetek imádkozni, és kérni, hogy betöltessetek az Isten akaratának megismerésével minden szellemi bölcsességben és értelemben. Hogy járjatok méltóan az Úrhoz, teljes tetszésére, minden jó cselekedettel, gyümölcsöt teremvén és nevedkvén az Isten megismerésében. Minden erővel megerősítettvén az Ő dicsőségének hatalma szerint minden kitartásra és hosszútűrésre.”

21-29. vers: „Titeket is, akik egykor idegenek és ellenséges érzületűek voltatok a gonosz cselekedetek miatt, most megbékéltetett emberi testében halála által, hogy mint szenteket, tisztákat és feddhetetleneket állítson majd színe elé. Ha ugyan megmaradtok a hitben szilárdan és rendíthetetlenül, és nem tántorodtok el az evangélium reménységétől, amelyet hallottatok, amely

hirdettetett minden teremtménynek az ég alatt, és amelynek én, Pál, szolgájává lettem. Most örülök az értetek viselt szenvedéseimnek, és betöltöm, ami hiányzik a Krisztus szenvedéseiből az én testemben az ő testéért, amely az egyház. Ennek lettem szolgájává Isten megbízásából, amelyet rátok nézve adott nekem, hogy betöltsen az Isten ígését, mégpedig azt a titkot, amely el volt rejtve örök időktől fogva és nemzedékek óta, most pedig kijelentette az ő szentjeinek, akiknek Isten tudtul akarta adni, hogy milyen nagy a pogányok között e titok dicsőségének a gazdagsága, hogy Krisztus bennetek a dicsőség reménysége. Őt hirdetjük, intve minden embert és tanítva minden embert teljes bölcsességgel, hogy minden embert tökéletessé tegyünk Krisztus Jézusban. Ezért fáradozom én is, tusakodva az ő ereje szerint, amely hatalmasan munkálkodik bennem.”

Tehát testvérek, ez Isten akarata a mi számunkra is, hogy ez a munkálat ne álljon meg annál a pontnál, hogy milyen jó, hogy megszabadultam a pokoltól. Ez ugyanis egy dolog, de a másik az, hogy legyek megszabadítva saját magamtól, hogy legyünk megszabadítva a mi erőnktől, amely által Isten munkáját akarjuk végezni. Hogy legyünk megszabadítva a mi bölcsességünktől, és legyünk megszabadítva attól a rejtett vágytól, hogy értékeljenek, hogy lássanak, hogy legyünk valakik. Az Úr legyen irgalmas hozzánk, és tudjuk megérteni, hogy mindezek a dolgok megvalósíthatók – attól a pillanattól fogva, amikor őszintén az Úrhoz jövünk, és azt mondjuk: „Legyen meg a Te akaratod az én életemben!”

Ha nincs meg ez a vágyam, hogy bármibe is kerül, de az Ő akarata legyen meg az életemben, akkor végül ott állok előtte, és megszegyenülök, mert az, amit Ő elkezdett, nem valósult meg. De az Ő feltételeivel meg tud valósulni, ha átadjuk magunkat Neki. Így végződik be ez a munka. Hogy ne szenvedjünk a végén fenytést, hanem olyanok legyünk, mint azok a kövek a Salamon templomában, melyeket mikor egymás mellé helyeztek, nem hallatszott semmi zaj vagy kalapácsütés, hanem tökéletesen illeszkedtek egymáshoz. Az Úr munkálkodjon a mi életünkben, hogy ilyen eszközök legyünk, amelyeket Ő elkészített, és amelyek a végkifejletre eljutottak.